

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou ve věci žalobce: **A. M. I. M. B.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 7. 2014, č. j. OAM-270/ZA-ZA15-ZA15-2014,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 7. 2014, č. j. OAM-270/ZA-ZA15-ZA15-2014 rozhodl žalovaný o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany tak, že žádost je nepřipustná podle § 10a písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Řízení o udělení mezinárodní ochrany se podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje. Státem příslušným k posouzení podané žádosti podle článku 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Nařízení Evropského parlamentu a Rady“), je Republika

Žalobou ze dne 13. 8. 2014 doručenou Krajskému soudu v Brně dne 14. 8. 2014 se domáhal žalobce zrušení přezkoumávaného rozhodnutí, které napadl v celém rozsahu výroku s odůvodněním, že správní orgán v řízení porušil § 3, § 50 odst. 2 a 3, § 50 odst. 4, § 52 a § 68

odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád a čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec a článek 17 Dublinského nařízení. Postup správního orgánu je dále v rozporu s body 13, 14, 17, 18 a 19 preambule Dublinského nařízení a článku 4 Dublinského nařízení, což v obsahu žaloby podrobně rozvedl. Zároveň poukázal i na přijímací podmínky žadatelů o udělení mezinárodní ochrany v Republice, neboť v této zemi dochází k vážným nedostatkům v oblasti azylového řízení, které představují porušení základních lidských práv a svobod. Neutěšenou situaci na se zabývala Dánská rada pro uprchlíky ve své zprávě EDAL – European Database of Asylum Law, *Danish Refugee Council report criticises Malta's treatment of asylum seekers*. Dostupné z: <http://www.asylumlawdatabase.eu/en/content/danish-refugee-council-report-criticises-malta%E2%80%99s-treatment-asylum-seekers>, ECRE, *Danish Refugee Council criticises Malta's*.

Dále ze zprávy Ministerstva zahraničí USA o dodržování lidských práv na za rok 2013 vyplývá, že byl v r. 2013 nejzávažnějším lidskoprávním problémem na špatné zacházení se zadrženými migranty a žadateli o azyl ze severní, přičemž kritika směřovala především na podmínky bydlení a nedostatečné vládní programy pro integraci migrantů do Maltské společnosti. K neutěšené situaci na se vyjádřil ve své zprávě i bývalý Komisař pro lidská práva Rady Evropy, pan T. H. Dále poukázal na řešení přemístění žadatelů o mezinárodní ochranu na podle Dublinského nařízení z hlediska soudních rozhodnutí spolkové republiky Německo, Itálie, Belgie, Finska a Švýcarska. Rozhodovací praxe soudů zemí Evropské unie vyplývá odklánění se od přemísťování žadatelů o mezinárodní ochranu na Žalobce vytkl, že správní orgán nezohlednil, že na území České republiky pobývá jeho otec i nezletilý bratr žalobce. Je tedy zřejmé, že v případě realizace předání žalobce do dojde k rozdělení rodiny. Navrhl proto, aby napadené rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 15. 9. 2014 popřel oprávněnost podané žaloby, která neprokazuje nezákonnost výroků napadeného rozhodnutí správního orgánu. Odkázal na správní spis, ze kterého vyplývá, že žalovaný postupoval v souladu s příslušnými právními normami a procesně správným způsobem. V průběhu správního řízení bylo jednoznačně prokázáno, že jmenovaný byl v době, kdy učinil prohlášení o mezinárodní ochraně na území České republiky držitelem platného schengenského krátkodobého víza vydaného dne 28. 4. 2014 s platností ode dne 1. 5. 2014 do dne 14. 6. 2014, jednorázovým vstupem a 30 dny pobytu. Dne 9. 7. 2014 obdržel správní orgán souhlas, která uznala svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu jmenovaného. Žalovaný uvedl, že předáním žalobce na primárně ke změně příslušnosti státu, jenž má o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu rozhodnout a tato skutečnost tedy sama o sobě ještě neznamená žalobcovo vyhoštění do Pokud se týče pozastavení přemísťování na, jedná se dle žaloby o několik konkrétních rozhodnutí některých států Evropské unie, nikoliv obecný jev či závazný pokyn pro všechny členské státy. Žalovaný neshledal ani důvod pro aplikaci článku 17 Nařízení, neboť toto je diskrečním oprávněním a je na správním orgánu, zda jej použije nebo nikoliv. V situaci, kdy členský stát tohoto oprávnění nevyužije, není povinností správního orgánu, který ve věci rozhoduje, tuto okolnost ve svém rozhodnutí výslovně odůvodňovat. Pokud se týče nezohlednění skutečnosti, že se na území České republiky nachází rodiče žalobce a jeho bratr, uvedl žalovaný, že dle informací mu známých z úřední činnosti, vyplývá, že ani rodiče ani bratr nemají v České republice legální pobyt a dne 29. 5. 2014 jim bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění. Jmenovanému a jeho rodině tedy nic jiného nebrání žít dohromady, a to v místě, kde budou mít všichni možnost legálního pobytu. Žalobce nebyl ani zkrácen na

svých právech, pokud se procesních záruk řízení podle Dublinského nařízení týče. V jazyce, který si zvolil jako jazyk řízení, byl informován o tzv. dublinském systému.

Správní orgán tak na základě výše uvedeného shledal naplnění podmínek stanovených v § 10a písm. b) zákona o azylu, a vzhledem k této skutečnosti řízení o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 215 písm. i) zastavil.

Ze správního spisu soud zjistil, že žádost o udělení mezinárodní ochrany podal žalobce dne 16. 6. 2014, uvedl, že ze své vlasti vycestoval dne 16. 5. 2014, protože jej pronásleduje skupina lidí, která jde původně po jeho otci, který odcestoval do ČR již v lednu 2014. Otec má mít ve vlasti potíže od roku 2012. Dále doplnil, že je vnebezpečno, a že každý, kdo má zbraň, si dovolí, co chce. Z vlasti vycestoval letecky na letiště, ze kterého následně pokračoval do Ve vlastnoručně psaném prohlášení doplnil, že v ČR žádá o azyl z důvodu bezpečí a že chce žít se svými rodiči. V průběhu správního řízení prokázal svou totožnost a státní příslušnost cestovním dokladem č., platným do dne 15. 6. 2015.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání vzhledem ke splnění zákonných podmínek podle § 51 odst. 1 s.ř.s.

Právní názor Krajského soudu v Brně:

V řízení podle části třetí Hlavy druhé, dílu prvního s.ř.s. přezkoumává soud napadené výroky rozhodnutí správního orgánu v mezích žalobních bodů a z těch hledisek, které žalobce v podané žalobě uvede, přičemž vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2, věta první s.ř.s.).

Pokud jde o žalobní body vytykající žalovanému porušení vyjmenovaných právních ustanovení správního řádu, nemůže soud žalobci přisvědčit. V řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany řádné zjištění skutkového stavu věci spočívá především v tom, že žadateli je dána možnost podat úplnou a pravdivou výpověď o důvodech, které jej vedly k opuštění vlasti. Žalobci byl poskytnut dostatečný prostor, aby uvedl vše, co považuje za důležité pro rozhodování o žádosti, otázky, na které odpovídal v rámci žádosti, mu byly kladeny takovým způsobem, aby byly objasněny všechny relevantní skutečnosti. Žalovaný ve věci provedl dostatečné dokazování, jehož rozsah byl určen skutečnostmi tvrzenými žalobcem. Rozhodnutí bylo srozumitelné a přesvědčivě odůvodněné, žalovaný se zabýval všemi rozhodnými skutečnostmi, vyhodnotil všechna tvrzení žalobce, relevantní z hlediska použitých ustanovení zákona o azylu, dále s přihlédnutím k článku 6, 7, 8, 9 odst. 1 a odst. 2 a článku 10 odst. 1 Nařízení Rady (ES) č. 343/2003. Z odůvodnění rozhodnutí je patrné, jakými právními úvahami se při rozhodování řídil, pokud řízení zastavil dle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu a žádost o udělení mezinárodní ochrany uznal jako nepřipustnou podle § 10a písm. b) citovaného zákona. Správní orgán konstatoval na základě posouzení údajů v cestovním dokladu žalobce, že tento byl dne 9. 6. 2014, kdy učinil prohlášení o mezinárodní ochraně na území České republiky, držitelem platného krátkodobého schengenského víza č. vydaného dne 28. 4. 2014 s platností ode dne 1. 5. 2014 do dne 14. 6. 2014, jednorázovým vstupem a 30 dny pobytu. V případě jmenovaného je tak nezbytné aplikovat kritérium dané článkem 12 Nařízení Evropského parlamentu a Rady. Dne 10. 6. 2014 požádal správní orgán o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou

jmenovaný podal v ČR. Dne 9. 7. 2014 obdržel informaci, že uznala svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu výše jmenovaného.

..... je tak povinna převzít žalobce na své území a posoudit jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany (článek 18 Nařízení Evropského parlamentu a Rady). Žalovaný ve věci správně postupoval dle § 10a písm. b) zákona o azylu, neboť žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie. Je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná, pak se řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaví (§ 25 písm. i) zákona o azylu). Přesun žadatele z členského státu, kde byla žádost o azyl podána do příslušného členského státu, se provádí po konzultaci dotčených členských států v souladu s národními právními předpisy žádajícími členského státu, jakmile je to z praktického hlediska možné, nejpozději však do šesti měsíců po vyslovení souhlasu s převzetím druhým členským státem nebo po rozhodnutí o odvolání nebo přezkumu, pokud jím byl přiznán odkladný účinek. Vzhledem k tomu, že žalobce nebyl postupem žalovaného zkrácen na svých právech, postup žalovaného byl shledán zcela v souladu s platnou právní úpravou, soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému nevznikly žádné náklady řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. prosince 2014

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová